

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

“Redzi, es nāku drīz” – Atklāsmes gr. 22:12

Reimars A.C.Šulcs

LIELĀ SAPLŪŠANA

“...un grāmatas tika atvērtas ... un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem.” Atklāsmes gr. 20:12-13

Lielās Tiesas diena būs visas cilvēces lielā sapulcēšanās diena. Jānis Jēzus Kristus atklāsmē saka, ka tajā visi cilvēki stāvēs Troņa priekšā, lieli un mazi, dzīvie un tie kuri jau ir bijuši miruši. Visi cilvēki, sākot no Ādama līdz pēdējam dzimušajam, stāvēs Lielā Baltā Troņa priekšā, lai tiktu tiesāti.

Mēs varam izvairīties no visādām sapulcēm uz zemes – vai tā būtu pielūgsmes vai lūgšanu sapulce, vai biznesa sanāksme, sporta spēles, viesības un dažādu klubu sanāksmes, bet ir viena sanāksme mūsu mūžīgajā eksistencē, no kuras neviens nevarēs izvairīties: Lielā tiesa. Visi cilvēki, vai tiem patīk vai ne, tur būs: ateisti, hinduisti, musulmaņi, budisti, baptisti, metodisti, katoļi, neatkarīgie, bagātie, nabagie, plānprātīgie, intelektuāļi, senatori, valdnieki, prezidenti, pusaudži, bērni, vecie, stiprie, vājie, utt. Cilvēki no visām nācijām visos laikos tajā dienā saplūdīs, lai visi vienlaicīgi būtu vienā un tajā pašā vietā: pie Lielā Baltā Troņa.

Tālāk atzīmēsim, ka Tiesas dienā netiks pieņemta nekāda aizbildināšanās un netiks piedoti grēki. Tajā dienā spriedums tiks pasludināts, ņemot vērā vienīgi to, ko esam darījuši. Katrs cilvēks – ticīgais vai neticīgais, tiks tiesāts saskaņā ar saviem darbiem.

Modernā kristietība ir bīstami nosliekusies uz ticības bez darbiem doktrīnas pusi. Darbiem ir ticis piešķirts fakultatīvs statuss, un draudze vienā mutē ir paziņojusi, ka visa mūsu pestīšana ir ticēt Kungam Jēzum.

Kaut gan tas, neapšaubāmi, ir pareizi, šīs doktrīnas nepareiza interpretācija dziļi uztrauc šo rindu rakstītāju. Ja ar “pestīšanu vienīgi Kristū” domājam, ka nav svarīgi, kā dzīvojam, tad mūsu pestīšanas doktrīna ir nepareiza. Ja ar “visa pestīšana nāk no Kristus” domājam, ka tas ir Viņš, kurš mūs izglābj, dara svētus, dod spēku dievbijīgai dzīvei, lai darītu darbus, uz kuriem Jēzus mūs aicināja, tad patiešām mums ir pareiza atklāsmē par pestīšanas doktrīnu.

Tā kā ticība ir sludināta Jaunās Derības sākumā un darbi ir pēdējais kritērijs Tiesas dienā, ļaujiet man paskaidrot sakarību.

Ticība un darbi

Pirms mūsu pestīšanas nav nekā, ko varētu dot Jēzum, lai sevi glābtu. Nekā! Visa mūsu taisnība ir kā sārņaina drēbe (Jesajas gr. 64:6). Par mums visiem var teikt, ka "esam nomaldījušies no ceļa", kļuvusī par "nelietīgiem kalpiem", ka "nav neviena, kas dara labu, it neviena" (Romiešiem 3:12).

Mēs Jēzum nevaram dot neko vērtīgu. Viss, ko varam atmest, ir mūsu grēks, netīrās skrandas. Lepnums, skaudība, pašmīlība, mantrausība un sacelšanās. No tā izriet, ja vēlamies tikt samierināti ar Dievu, mūsu vienīgā cerība ir ticība uz Kunga Jēzus Kristus žēlastību un griba atgriezties un sekot Dievam.

Jēzus pieņem mūs šajā stāvoklī par saviem bērniem. Nekur tas nav skaidrāk pateikts kā Pāvila vēstulē Efeziešiem 2: "Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos" (8,9p.) Salīdzināšanā ar Dievu darbi pilnīgi nemaz nav vērā ņemami.

Bet šeit ir lielas bīstamības zona. Vislielākā briesmu zona evaņģēliskajā domāšanā, kam daudzi tic, ir tā, ka darbi nav nepieciešami, lai mēs nonāktu debesīs, ja jau tie netiek prasīti pie salīdzināšanas ar Dievu.

Mans draugs, apustulis Pāvils tā neticēja, un, lai izslēgtu šo milzīgo fatālo doktrinālo kļūdu, viņš nākamajā pantā uzreiz uzsver darbus: "Jo mēs esam Viņa darbs" (10.p.). Citiem vārdiem sakot, kaut gan darbi neko nenozīmē, lai vestu mūs pie Jēzus, tagad, kā Dieva bērniem, mums jāuzrota piedurknes un jāsāk strādāt. Mums jāsāk darīt Dieva darbu: "Jo mēs esam...Kristū Jēzū radīti LABIEM DARBIEM." Katrs no Dieva dzimušais ir radīts, lai būtu Viņa STRĀDNIEKS.

Pirms atgriešanās darbi neko nenozīmē. Bet nu darbi nozīmē visu, jo Jānis saka, ka Tiesas dienā mēs tiksīm tiesāti pēc saviem darbiem.

Darbi, kurus mums jāveic kā Jēzus mācekļiem, nav mūsu izvēlētie reliģiskie darbi, kas atbilst mūsu miesīgajiem darbiem, bet darbi, "kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu." Tie ir darbi, kas sit mūs krustā. Tie ir darbi, priekš kuriem mums nav krustā. Tie ir darbi, priekš kuriem mums nav zemišķa talanta. Tie ir darbi, kurus varam darīt vienīgi ticībā. Pilnīgā atkarībā no Jēzus, lai Viņš varētu saņemt visu godu.

Šī doktrīna sakrīt ar Jēzus mācību līdzībās par tiesu Mateja 25.nodaļā. Līdzībā par desmit jaunavām, par talantiem, par avīm un āžiem. Katrreiz līdzība beidzas, ka kristiešiem, ticīgajiem, Dieva kalpiem tiek liegts ieiet debesīs slinkuma un atteikšanās darīt Dieva darbu dēļ. Divas no līdzībām beidzas ar to, ka ticīgie tiek iemesti mūžīgā sodā un tas ir ietverts arī trešajā, kur ir stāstīts par ticīgajiem, kuri netiek pieņemti lielajā kāzu mielastā. Piemēram, cilvēks, kurš apraka savu talantu, tiek saukts par Dieva kalpu. Bet tādēļ, ka viņam nebija darbu, ko uzrādīt atskaites laikā, tādēļ, ka viņš bija "nelietīgais kalps", viņš tika izmests galējā tumsībā (30.p.).

Kad Jēzus mūs izglābj, Viņš mums dod varu darīt Dieva darbus, un Viņš sagaida, ka šis ieguldījums nesīs augļus. Un, ja Tiesas dienā grāmatās tas neparādīsies, mūs būsīm mūžīgi.

Daudzi tic Dievam, Jēzum un visam, ko Viņi darīja. Arī velns tā tic. Velnišķu un dievbijīgu ticību atšķir tas, ka velns neko nedara Dieva labā, bet dievbijīga ticība vienmēr ir aizņemta ar tai uzdotajiem darbiem.

Ik reizi, kad runājam par ticību, mums jādomā: “Ticēt, kā Raksti saka.” Jēzus teica: “Kas man tic, kā Rakstos sacīts: No viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes” (Jāņa 7:38).

Rakstu ticība vienmēr ir ļoti produktīva. Tā rada upes. Ja tava ticība nerada upes, tā nav Rakstu ticība, tā ir mirusi vai velnišķa ticība.

Tādēļ, Jēzus tev ir devis jaunu dzīvi. Viņš ir devis tev darbu, ko jau iepļānojis priekš tevis pirms pasaules radīšanas. Ko tālāk?

Miesa un darbi

Jēzus tevi ieliek savā miesā. Jēzus nekad jaunatgriezto neliek kaut kur citur – kā tikai savā miesā. Kristietis nevar dzīvot ārpus Kristus miesas. Visi no Dieva dzimušie ir dzimuši Viņa miesā. Tikai šeit, tikai Kristus miesā mēs varam palikt Jēzū. Un Viņa miesā mēs sākam izpildīt savu miesas uzdevumu. “Jo arī mēs visi esam vienā garā kristīti par vienu miesu... Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem. Ja kāja sacītu: “Tā kā es neesmu roka, es nepiederu pie miesas,” tomēr tā pieder pie miesas.” (1.Korintiešiem 12:13-15).

Mūsu kalpošana sākas miesā un paliek miesā. Mēs nekad nevaram iziet no miesas un gaidīt ka varēsim kalpot. Mēs esam vajadzīgi miesai, un miesa ir vajadzīga mums. Miesai vienmēr vajag kājas, rokas un acis un tām visām arī vajag miesu. Tādēļ mēs visi esam aicināti kalpot Kristus miesai, lai to stiprinātu un apgādātu, ka tā varētu kļūt par pestīšanas līdzekli zudušajai pasaulei. Kad miesa kļūst vienota, kad tajā vairs nav šķelšanās, kad tā ir brīva no traipiem, grumbām un bojājumiem, kad miesa ir pilna ar mīlestību pret Dievu un cilvēkiem. Svētā Gara spēks kristīs uz šādu miesu, lai pārveidotu visu sabiedrību.

Atgriežoties pie Tiesas dienas, mēs tiksim tiesāti saskaņā ar padarītajiem darbiem. Tas nenozīmē, ka mēs tiksim tiesāti saskaņā ar mūsu ticību. Ticība ir fluīds. Tā ir abstrakts termins. Darbi ir konkrēts vārds. Nevar strīdēties par to, vai tu esi vai neesi izdarījis darbu. Tas būs redzams. Ja būs bijusi ticība – kā Rakstos sacīts – tad būs arī darbu pārpilnība. Tā kā Jānis ir teicis, ja darām Viņa gribu, ja savu gribu esam situši krustā, lai darītu Viņa gribu, tas ir, viņa darbus, mēs paliksim mūžīgi (1.Jāņa 2:17).

Vai atceries līdzības par tiesu Mateja ev. 25.nodaļā? Jēzus kaut ko ir tevī ieguldījis un gaida atdevi. Ja tās nebūs, tu tiks atņemts.

Kad nonāksim Tiesā, tur neprasīs par mūsu ticību. Tur nejaudās par mūsu atgriešanās piedzīvojumu. Tur neprasīs par mūsu reliģiskajām aktivitātēm vai kristību. Mūsu aizbildināšanās neko nelīdzēs, un mēs nevarēsim saņemt žēlastību.

Kapam šinī pusē mums ir žēlsirdīgs Jērs, kurš mums piedod septiņas reiz septiņdesmit reizes, ja to nopietni lūdzam. Kapa otrā pusē mēs sastapsim nepielūdzamu Soģi, nevis maigu Jēru. Viņa mati būs balti kā sniegs, acis kā uguns liesmas, Viņa kājas kā tīrs metāls krāsni kausēts, Viņa balss kā lielu ūdeņu krākšana un no Viņa mutes izies ass abpusgriezīgs zobens (Atkl.gr. 1:14-15). Tas nav līdzjūtīga, piedodoša Jēra attēls!

Neviens neatradīs žēlastību Kristus Soģa krēsla priekšā. Neviens! Jēzus norādīs uz grāmatu ar mūsu vārdu, un eņģelis Viņam to atnesīs. Un tad katrs no mums tiks tiesāts saskaņā ar grāmatā ierakstītajiem darbiem.

Jā, sliktais, ko esam darījuši, nebūs šajās grāmatās atrodams, ja būsīm to nožēlojuši un lūguši piedošanu. “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Dievs ir uzticams un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1. Jāņa 1:9). Piedotie grēki nebūs no grāmatā, tie būs izdzēsti. Jēzus tiek galā ar mūsu grēkiem vienreiz, ne divreiz. Vai nu mēs Viņam ļaujam to izdarīt pirms Tiesas kā žēlsirdīgam Glābējam, jeb Tiesā kā nepielūdzamam Soģim.

Šodien ir pestīšanas diena. Tagad ir piemērotais laiks. Ja mēs Tiesā ieradīsimies ar tukšām rokām un netīri, mēs uz mūžiem būsīm netīri un nelietīgi kalpi. Ja nāksim Tiesā svēti kā derīgie kalpi, mēs tādi būsīm mūžīgi.

“Redzi, es nāku drīz un mana alga līdz ar mani, atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem” (Atkl.gr. 22:12).

Glābti ticībā? Jā! Tiesāti saskaņā ar darbiem? Jā! Vai esamu to pateicis pilnīgi skaidri? Ceru, ka jā, jo “ticība bez darbiem ir mirusi” (Jēkaba 2:20).